

[Gert Petersen]

frem fra 3 mia. kr. i 1986 til 23 mia. kr. i 1989. Det er da vældig godt. Det er da udmærket.

Så sagde finansministeren videre, at han var sikker på, at dette varslende en nedgang i den alt for store arbejdsløshed. Jamen ærligt talt, er det ikke lidt ejendommeligt, at arbejdsløsheden samtidig med, at handelstallet har udviklet sig så positivt i de tre år, har udviklet sig den modsatte vej? Hvad bygger finansministeren sin optimisme på?

Sagen er jo simpelt hen den, at vi selvfølgelig skal have eksport. Det er vi ikke spor uenige i. Det har noget at gøre med betalingsbalancen, udlandsgælden, handelen med udlandet osv., varer, vi skal have hjem til Danmark. Men det påvirker ikke meget beskæftigelsen, sådan forstået, at man ikke kan løse beskæftigelsesproblemet igennem eksport og eksportvækst. Det er noget, man bilder sig ind. Der skal en målrettet indsats til: uddannelsespolitisk, erhvervspolitisk og menneskelig.

Den vil regeringen ikke være med til. Derfor har finansministeren reelt ikke noget at have sin optimisme i, hvad vi også kan se på forløbet igennem de tre år, hvor eksporten er steget så kolossalt. Det er arbejdsløsheden desværre også samtidig.

Jes Lunde (SF):

Finansministeren lagde i sit svar her i aften ud med at kategorisere SF som et protestparti, og det er selvfølgelig en betegnelse, jeg ikke kan acceptere. Det er en betegnelse, som Fremskridtspartiet med rette har været indtil i dag, fordi de konsekvent og i alle situationer har stemt imod finanslovsforslagene. Det er som bekendt ikke SF's linje.

Vores linje er, at vi stemmer efter indholdet. Vi tager stilling til, hvad det er for en finanslov, der ligger foran os. Hvis den er god, og hvis vi har tillid til den regering, der skal administrere den, så stemmer vi for, så det kan man ikke kalde en protestlinje. Det kan man kalde en saglig linje.

Endvidere var finansministeren selvfølgelig meget optaget af udgiftspolitikken og af, hvordan Socialdemokraterne havde stemt i forhold til SF's ændringsforslag.

Jeg vil gerne sige her, at jeg ikke var imponeret over Socialdemokraternes afstemning i går. Jeg synes, der var mange uforståelige afstemninger imellem, men nu har jeg fundet ud af

hvorfor. Det var, fordi Socialdemokraterne var bange for finansministerens regnemaskine, og det har de åbenbart også haft grund til, for den har arbejdet på højtryk her i nat på at finde skyts til finansministeren til dagens debat.

Ud fra den synsvinkel er finansministeren selvfølgelig ærgerlig over afstemningsmønstret, fordi det ikke gav de gode tal, som skulle have været brugt i dag til at skyde Socialdemokratiet i sænk. Det blev i stedet for til nogle lidt luftige talsammenstillinger, hvor finansministeren sammentalte både stemmer for og stemmer undlader og prøvede på at få det til at se drabeligt ud under alle omstændigheder.

Os gør det ikke så meget, for det karakteristiske ved vores ændringsforslag er jo, at der er fuld dækning. Finansministeren anerkendte det så sent som i går i svaret på debatten dér, at der er fuld dækning for de forslag, vi stiller som ændringer til finansloven, og at der er samfundsøkonomisk ræson i, hvad vi gør. Det er forslag, der kan bedre betalingsbalance og statsfinanser, samtidig med at man nedbringer ledigheden. Så vi er ikke så bekymrede for de udregninger, finansministeren kunne gøre, og derfor burde Socialdemokratiet heller ikke være så bekymrede for dem.

De forskelle mellem SF og Socialdemokratiet, der kan være i, hvordan vi har stemt i går, ødelægger selvfølgelig ikke vores tiltro til, at det kan lykkes at finde et samarbejde med partiet. Det, der er karakteristisk – og her vil jeg gerne tage tråden op fra noget, hr. Erling Olsen sagde tidligere på dagen – er jo, at Socialdemokratiet og SF i indholdet trækker i samme retning.

Vi er enige om at satse mere på uddannelsespladser, vi er enige om at satse mere på en aktiv erhvervs politik, og vi er enige om at satse på en bedre offentlig service på en række områder, hvor der er behov for det. Over for det har vi så regeringen, som forsøger at trække i den modsatte retning.

Det er også derfor, vi i SF selvfølgelig går ud fra, at vi efter et valg, der giver et S-SF-flertal, også får en S-SF-regering. Vi er nemlig både i Socialdemokratiet og i SF interesserede i, at vi får en flertalsregering. Jeg kan ikke forstå, at det kan undre fru Marianne Jelved fra Det Radikale Venstre. Efter det sidste valg i maj 1988 tilbød vi faktisk en flertalsregering. Vi tilbød at danne en regering sammen med Det Radikale